

Arrest

nr. 222 979 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. VAN DE VELDE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen een tweede keer België binnengekomen in november 2008 en heeft zich op 2 mei 2019 vluchteling verklaard.

1.2. Op 27 mei 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 57/6/1, §1 tweede en derde lid). Deze beslissing werd op 28 mei 2019 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Mongoolse nationaliteit te bezitten en een Boeddhist te zijn. U bent op 5 september 1964 geboren in Tsetserleg, een stad gelegen in de provincie Arhangaj van Mongolië. In 1983 ging u bij uw halfzus in Ulaanbaatar wonen om er uw universitaire studies in geschiedenis en politieke wetenschappen aan te vatten. Tijdens uw studies leerde u A.T.(...) kennen. Hij studeerde grafisch ontwerp, maar was politiek sterk geëngageerd en richtte onder meer de studentenvereniging van de democratische partij op. Hiervoor werkte hij samen met Sanjaasürengiin Zorig. Jullie kregen een relatie en in 1985 werd jullie zoon geboren. Na uw studies keerde u terug naar Tsetserleg en uw partner ging naar zijn geboortestreek Darkhan. U leefde een jaar in uw geboortestreek en keerde vervolgens in 1991 met uw hele familie terug naar Ulaanbaatar. Een jaar later, in 1992, trouwde u met de vader van uw zoon en u verhuisde naar Darkhan. Hier werd u zelf ook lid van de democratische partij. In 1996 vestigden jullie zich definitief in Ulaanbaatar. Uw man werkte er voor de democratische partij en richtte ook zijn eigen bedrijf op en u hielp mee in dit bedrijf.

In oktober 1998 werd Sanjaasürengiin Zorig, een van de leiders in de democratische revolutie van 1990, in zijn woonst vermoord. Tot op heden is de dader niet gevonden. Er werd evenwel vermoed dat uw man, die Zorig goed kende, meer zou weten over de identiteit van de moordenaar. Uw echtgenoot vreesde zijn leven en trachtte te vluchten naar de Verenigde Staten, maar zijn visumaanvraag werd geweigerd omdat hij een negatief advies van de Mongoolse politie kreeg. In 2006 stond uw man er op van u te scheiden omdat hij u niet in gevaar wou brengen. Uiteindelijk overleed uw ex-man in december 2007 in zijn slaap in zijn eigen huis. Zijn moeder beweerde dat u hem vergiftigd had en eiste verder onderzoek. Van zodra ze te horen kreeg dat hierdoor een autopsie zou moeten plaatsvinden van het lichaam van haar zoon, trok ze haar klacht tegen u weer in. U vermoedt dat uw ex-man vermoord werd omdat hij een essentiële getuige was in het onderzoek naar de moord op Sanjaasürengiin Zorig.

In juni 2008 deed u een rondreis in Europa. Hierbij reisde u op legale wijze met een Pools visum naar Polen en zette u de rest van uw reis op illegale wijze verder. U bezocht zo ook België. U keerde vervolgens terug naar Ulaanbaatar waar u op 1 juli 2008 deelnaam aan een zeer grote manifestatie. Hier werd u samen met 700 andere betogers gearresteerd door de politie. Deze arrestatie was volgens u niet geheel toevallig en had te maken met de kennis van uw ex-man over de moordenaar van Zorig die u misschien ook bezat. Na twee dagen werd u, net als de 700 andere manifestanten, vrijgelaten.

Even later was u met uw lievelingsmapje op terugweg van een bezoek aan uw broer. U hield het mapje vast voor uw borst. Plotseling werd u aangevallen door onbekenden met een mes. Ze staken u met hun mes, maar gelukkig werden de dodelijke steken opgevangen door het mapje dat u vasthield. U hield er slechts verwondingen aan uw been aan over. Wanneer u zag dat u aangevallen werd riep u hulp. De politie snelde te hulp en bracht u naar het ziekenhuis. U diende eveneens een klacht in tegen uw belagers die volgens u dezelfde waren als diegene die uw man vermoord hadden. U besloot dat Mongolië te onveilig werd en u reisde op dezelfde wijze als bij uw eerder reis naar België waar u in november 2008 aankwam. Uw zoon studeerde toen in China en leeft momenteel in Mongolië.

In België trouwde u in juni 2009 met S.O.(...), een Mongool met een verblijfsvergunning in België. Uw pogingen om uw verblijf te regulariseren via uw huwelijk werden telkens geweigerd. U deed ook in 2009, 2010 en 2017 een regularisatieaanvraag, maar deze werden telkens verworpen. Op 6 maart 2019 werd u gearresteerd vanwege uw illegale verblijf op het Belgische grondgebied. U kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten en u werd overgebracht naar het gesloten centrum in Brugge. Uw repatriëring naar Mongolië werd gepland op 30 april 2019, maar werd geannuleerd omdat u aangaf een verzoek om internationale bescherming te willen indienen. De eerstvolgende werkdag, op 2 mei 2019, diende u dan ook uw eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende originele documenten neer: de akte van uw eerste huwelijk en de vertaling ervan, uw scheidingsakte en de vertaling ervan, de overlijdensakte van uw man, een artikel over het bedrijf van uw man, informatie over Chimedtseren, een collega van uw eerste man en de vertaling ervan, uw lidkaart van de democratische partij, kaarten van het bedrijf van uw eerste man, de visumaanvraag van uw eerste man, informatie over de moord op Sanjaasürengiin Zorig, een attest van de politie waarin gesteld wordt dat u een blanco strafblad heeft en een medisch attest van de littekens die u op uw benen heeft. U legde eveneens de kopieën van de

volgende documenten neer: foto's van de manifestatie van 1 juli 2008, foto's van u en uw eerste man en schooldocumenten van u en uw eerste man.

B. Motivering

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugnijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdeln, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Bovendien moet, na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste **blijkt uit uw gedrag allerm minst een nood aan internationale bescherming**. U verliet Mongolië volgens uw eigen verklaringen immers ten laatste in november 2008, maar u diende pas een verzoek om internationale bescherming in op 2 mei 2019 (CGVS p.4, 5). Dat u meer dan tien jaar wachtte alvorens een verzoek tot internationale bescherming in te dienen valt moeilijk te vereenzelvigen met een gegronde vrees voor vervolging. Gezien uw parcours en uw onzekere verblijfssituatie in België had u zich reeds veel eerder tot de bevoegde instanties kunnen wenden indien u daadwerkelijk van mening was internationale bescherming nodig te hebben. Uw verklaring dat u rekende op een verblijfsvergunning via uw huwelijk in België kan eveneens niet overtuigen (CGVS p.13). Deze aanvragen werden immers meermaals geweigerd en u had zo dus voldoende signalen gekregen dat dit parcours u geen verblijfsvergunning zou bezorgen. Bovendien blijkt uit een brief van de gemeente Torhout aan de Procureur Des Konings West-Vlaanderen - afdeling Brugge dat uw man ooit een verzoek om internationale bescherming indiende (zie administratief dossier). Er kan zo dan ook van uitgegaan worden dat u volledig op de hoogte was van het bestaan van de asielp procedure. Dat u desalniettemin pas op 2 mei 2019, nadat er reeds een repatriëringspoging naar Mongolië gepland werd op 30 april 2019, een verzoek om internationale bescherming indiende is onbegrijpelijk en doet ernstig vermoeden dat u uw verzoek om internationale bescherming louter indiende om uw repatriëring naar Mongolië tegen te houden. Uw handelingen zijn bijgevolg niet in lijn met het gedrag van een persoon die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Bovendien vallen uw verklaringen betreffende **uw laattijdige vertrek uit Mongolië en uw terugkeer naar Mongolië** niet te rijmen met de door u aangehaalde vrees. U verklaarde immers dat uw man u reeds in 2006 op de hoogte gebracht had van het gevaar dat u liep en hij vroeg daarom een scheiding aan (CGVS p.6-7). Ondanks deze duidelijke waarschuwing wachtte u nog tot juni 2008 om Mongolië te verlaten (CGVS p.5). Dat u ruim twee jaar op de hoogte was van het nakende gevaar voor uw leven, maar toch besloot om in Mongolië te verblijven ondermijnt de door u aangehaalde vrees dan ook in ernstige mate. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt overigens verder ondermijnd doordat u na uw eerste reis naar België terugkeerde naar Mongolië om vervolgens pas in november 2008 te beslissen om Mongolië definitief te verlaten (CGVS p.5). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u heel uw leven verzorgd werd door uw ouders en uw man en dat u daardoor nog nooit op uw eigen benen had gestaan (CGVS p.11). U was daardoor niet in staat om definitief in een veilig land te blijven tijdens uw reis van juni 2008 (CGVS p.11). Als uw leven echter zodanig in gevaar was dat u Mongolië moest ontvluchten dan kan uw beweerde gebrek aan zelfredzaamheid absoluut geen afdoende verklaring vormen voor uw terugkeer naar Mongolië bieden.

Ten derde bent u er **niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Mongolië vervolgd zou worden door de moordenaars van Sanjaasürengiin Zorig**. Hierbij wenst het CGVS allereerst op te merken dat het uw lidmaatschap van u en uw man van de democratische partij niet betwijfeld wordt. De vervolging die u hierdoor zou gekend hebben kan daarentegen allerminst overtuigen.

Zo heeft u op geen enkele wijze weten aan te tonen dat uw **ex-man over kennis beschikte over de moordenaar van Zorig of dat hij hiervan verdacht zou worden**. U baseerde zich hiervoor immers slechts op loutere veronderstellingen. Aangezien uw ex-man Zorig goed kende en tevens politiek actief was, is het volgens u vanzelfsprekend dat hij meer wist over de moordenaar van Zorig (CGVS p.9). Deze verklaring kan echter allerminst overtuigen. Er waren namelijk wel meer Mongoolse burgers die samenwerkten met Zorig en politiek actief waren zonder dat zij massaal vervolgd werden. U liet het hierbij echter na om te verklaren waarom precies uw voormalige echtgenoot meer zou weten dan anderen en daarom vervolgd zou worden. Het is hierbij opvallend dat u zelf geen enkel idee heeft over welke kennis uw ex-man beschikte (CGVS p.6). Zelfs wanneer uw man de scheiding aanvraagde omwille van veiligheidsredenen heeft u toch niet getracht om meer informatie van uw man te bekomen, hetgeen toch zeer merkwaardig is (CGVS p.10). Om aan te tonen dat uw ex-man werkelijk geïnteresseerd werd omwille van zijn kennis over de moordenaar van Zorig legde u documenten van zijn visumaanvraag voor de VSA neer die geweigerd werd. Dit document kan uw verklaringen echter onmogelijk staven aangezien het nergens de reden voor de weigering van het visum beschrijft. U beweert evenwel dat het visum geweigerd werd omdat de politie een negatief attest afleverde, maar dit mogelijks interessante document legt u dan weer niet door. Uw man scheurde het namelijk heel toevallig nadat hij het ontvangen had (CGVS p.10). De bewijswaarde van het negatieve attest zou overigens hoe dan ook relatief zijn aangezien het onmogelijk is om na te gaan wat de grond was voor de politie voor het geven van een negatief attest. Hoe dan ook kan van uw ex-man verwacht worden dat indien hij werkelijk vreesde dat zijn leven in gevaar was, hij op illegale wijze alsnog het land had verlaten, in casu quod non.

Zelfs in de hypothese dat uw man daadwerkelijk meer wist over de dood van Zorig, bent u er verder **niet in geslaagd om aan te tonen dat uw ex-man op een onnatuurlijke wijze is gestorven**. U gaf immers zelf aan dat hij in zijn slaap overleed en gaf geen andere elementen die het overlijden van uw man verdacht maakte. U beweerde dan wel dat uw ex-schoonmoeder eveneens vermoedens had van een verdacht overlijden, maar deze verklaringen zijn weinig overtuigend. Zij zou u immers beschuldigd hebben van de dood van haar zoon, maar hier legde u geen enkel document van voor. Het is hierbij overigens opvallend dat uw moeder niet eens de moordenaars van Sanjaasürengiin Zorig verdacht en meteen haar vinger naar u wees. Doordat uw voormalige schoonmoeder u van moord verdacht werd zelfs een autopsie gepland, maar deze werd geannuleerd op basis van de religieuze overtuiging van de moeder van uw ex-man (CGVS p.7). Het is echter weinig aannemelijk dat uw voormalige schoonmoeder een autopsie zou weigeren indien zij duidelijke vermoedens had dat haar zoon vermoord werd (CGVS p.7). Bovendien is het zeer opvallend dat er bijna negen jaar tijd zit tussen de dood van Zorig en de dood van uw ex-man, waardoor het moeilijk is om aan te nemen dat de twee doden iets met elkaar te maken hebben. Geconfronteerd met deze vaststelling gaf u aan dat het onderzoek naar de dood van Zorig nog steeds bezig is (CGVS p.9-10). U liet hierbij echter na om te verklaren waarom uw ex-man, die reeds negen jaar kennis over de dader bezat, plots een danige bedreiging werd dat hij daarom uitgeschakeld zou moeten worden.

Ook uw verklaringen betreffende uw **persoonlijke vervolging** kunnen niet overtuigen. Niet op zijn minst omdat u zich hiervoor baseert op de loutere veronderstelling dat uw ex-man kennis had over de moordenaars van Zorig en de veronderstelling dat uw ex-man gedood werd die u noch met overtuigende verklaringen of documenten heeft weten te staven. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u Mongolië tien jaar na de dood van Zorig verliet en bijna een jaar na de dood van uw man en dat u hierbij tot juli 2008 geen problemen door kende (CGVS p.5, 7, 9, 11). U slaagde er hierbij niet in een verklaring te bieden voor de reden waarom u plots in juli 2008 wel geïnteresseerd werd. Ook uw verklaringen betreffende de twee keren dat u persoonlijk geïnteresseerd werd, met name tijdens de betoging en de aanval met het mes, konden niet overtuigen (CGVS p.11). Wat betreft uw deelname aan de betoging van juli 2008 en de daaropvolgende arrestatie dient vooreerst gesteld te worden dat hierbij onmogelijk sprake kan zijn van een **persoonlijke** vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U gaf namelijk zelf aan dat u een van de 700 betogers was die gearresteerd werd en dat u vervolgens zonder problemen werd vrijgelaten (CGVS p.11). U wist deze verklaringen overigens wederom niet te staven. U slaagde er immers noch in om bewijs van uw deelname aan de betoging neer te leggen, noch van uw arrestatie (CGVS p.12). Integendeel, u legde zelfs een attest van de politie neer waar in gesteld

wordt dat u geen strafblad heeft, hetgeen toch merkwaardig is (CGVS p.9). Ook uw verklaringen betreffende de **aanval met het mes die u kon afweren dankzij uw lievelingsmapje** konden niet overtuigen. Hierbij is het vooreerst weinig aannemelijk dat uw mapje u zou kunnen beschermen tegen getrainde moordenaars. Indien de daders immers werkelijk in staat waren Zorig te vermoorden en uw ex-man zonder enige verdenking te doden in zijn slaap, dan kan geacht worden dat zij in staat waren om u enkele dodelijke messteken te geven. Het mapje dat u toonde tijdens de videoconferentie was overigens niet beschadigd. Enkel op de eerste bladzijde van het mapje was een klein scheurtje te zien (CGVS p.11-12). Als u zich echter werkelijk verweerd had met dit mapje, dan had de schade veel duidelijker moeten zijn. Ook deze verklaringen weet u overigens niet te staven. U verklaarde nochtans dat u een klacht indiende bij de politie, maar u liet het na om hier enig bewijs van voor te leggen. Het medisch attest dat u neerlegde en de littekens op uw been beschrijft kan uw verklaringen eveneens niet staven. Het attest geeft immers noch aan wanneer en hoe die littekens gecreëerd werden, noch wie de daders waren.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De akte van uw eerste huwelijk en de vertaling ervan, uw scheidingsakte en de vertaling ervan, de overlijdensakte van uw man, een artikel over het bedrijf van uw man, informatie over Chimedtseren, een collega van uw eerste man en de vertaling ervan, uw lidkaart van de democratische partij, kaarten van het bedrijf van uw eerste man, de visumaanvraag van uw eerste man, informatie over de moord op Sanjaasürengiin Zorig, de schooldocumenten van u en uw eerste man en de foto's van u en uw eerste man betreffen allemaal zaken die niet in twijfel getrokken worden. Het medisch attest werd reeds in overweging genomen. Ook de foto's van de manifestatie van 1 juli 2008 kunnen de bovenstaande beoordeling niet ombuigen aangezien u niet op deze foto's te zien bent en uw relaas dus niet kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat zij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin zij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht. Tevens geeft verzoekster aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig en onredelijk tewerk is gegaan.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt zij de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoekster nog aan aanvullende nota neer met volgende stukken: (1) document in verband met Zorig en diens strijd, (2) en (3) foto's waarop verzoekster, haar ex-man en Zorig staan, (4) aantal recente foto's van verzoekster, (5) oproeping in verband met het onderzoek naar de moord op Zorig en (6) bevestiging van de aanval op verzoekster.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoekster vreest in geval van terugkeer naar Mongolië vervolgd te worden door de moordenaars van Sanjaasürengiin Zorig. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd gelet op (i) haar laattijdig verzoek om internationale bescherming, (ii) haar laattijdig vertrek uit Mongolië en haar terugkeer naar Mongolië, (iii) de vaststelling dat zij op geen enkele wijze weet aan te tonen dat haar ex-man over kennis beschikte over de moordenaar van Zorig of dat hij hiervan verdacht zou worden, (iv) de vaststelling dat verzoekster er niet in geslaagd is aan te tonen dat haar ex-man op een onnatuurlijke wijze is gestorven, (v) haar verklaringen betreffende haar persoonlijke vervolging niet kunnen overtuigen, en (vi) de door haar neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen.

2.2.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoekster geenszins aantoonde een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Zo vormt het gegeven dat verzoekster pas op 2 mei 2019, nadat er reeds een repatriëringspoging naar Mongolië gepland werd op 30 april 2019, in België besloot internationale bescherming aan te vragen terwijl zij Mongolië al een eerste keer in juni 2008 verliet waarna zij naar Polen reisde en ook België bezocht, een contra-indicatie voor de ernst van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoeksters gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de bevoegde instanties van het onthaalland. Verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees. Haar uitleg dat zij rekende op een verblijfsvergunning op basis van haar huwelijk, kan niet als afdoende verschoning worden aanvaard en vormt geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoekster noopte haar land van herkomst te verlaten. Bovendien werden deze aanvragen meermaals geweigerd en had verzoekster zo dus voldoende signalen gekregen dat dit parcours haar geen verblijfsvergunning zou bezorgen.

Ook verzoeksters verklaringen betreffende haar laattijdig vertrek uit Mongolië en haar terugkeer naar Mongolië vallen niet te rijmen met de door haar aangehaalde vrees. Verzoekster betoogt dat zij ten tijde van haar eerste reis naar Europa onvoldoende zelfredzaam was en zij terugkeerde naar haar ouderlijk milieu en zoon, doch overtuigt allerminst. De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij stelt dat als haar leven zodanig in gevaar was dat zij Mongolië moest ontvluchten, dan kan haar beweerde gebrek aan zelfredzaamheid geen afdoende verklaring vormen voor haar terugkeer naar Mongolië. Bovendien biedt zij geen verklaring hoe het komt dat zij amper vijf maanden later dan plots wel denkt in staat te zijn op haar eigen benen te kunnen staan en de beslissing neemt Mongolië definitief te verlaten.

Verzoekster herhaalt dat zij na haar terugkeer werd gearresteerd en dat zij werd aangevallen met een mes. Met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen weet verzoekster echter niet volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen: *“Wat betreft uw deelname aan de betoging van juli 2008 en de daaropvolgende arrestatie dient vooreerst gesteld te worden dat hierbij onmogelijk sprake kan zijn van een **persoonlijke** vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U gaf namelijk zelf aan dat u een van de 700 betogers was die gearresteerd werd en dat u vervolgens zonder problemen werd vrijgelaten (CGVS p.11). U wist deze verklaringen overigens wederom niet te staven. U slaagde er immers noch in om bewijs van uw deelname aan de betoging neer te leggen, noch van uw arrestatie (CGVS p.12). Integendeel, u legde zelfs een attest van de politie neer waar in gesteld wordt dat u geen strafblad heeft, hetgeen toch merkwaardig is (CGVS p.9). Ook uw verklaringen betreffende de **aanval met het mes die u kon afweren dankzij uw lievelingsmapje** konden niet overtuigen. Hierbij is het vooreerst weinig aannemelijk dat uw mapje u zou kunnen beschermen tegen getrainde moordenaars. Indien de daders immers werkelijk in staat waren Zorig te vermoorden en uw ex-man zonder enige verdenking te doden in zijn slaap, dan kan geacht worden dat zij in staat waren om u enkele dodelijke messteken te geven. Het mapje dat u toonde tijdens de videoconferentie was overigens niet beschadigd. Enkel op de eerste bladzijde van het mapje was een klein scheurtje te zien (CGVS p.11-12). Als u zich echter werkelijk verweerd had met dit mapje, dan had de schade veel duidelijker moeten zijn. Ook deze verklaringen weet u overigens niet te staven. U verklaarde nochtans dat u een klacht indiende bij de politie, maar u liet het na om hier enig bewijs van voor te leggen. Het medisch attest dat u neerlegde en de littekens op uw been beschrijft kan uw verklaringen eveneens niet staven. Het attest geeft immers noch aan wanneer en hoe die littekens gecreëerd werden, noch wie de daders waren.”*

Daarbij komt nog dat zij blijkens de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, op geen enkele wijze heeft weten aan te tonen dat haar ex-man over kennis beschikte over de moordenaar van Zorig of dat hij hiervan verdacht zou worden noch dat hij op onnatuurlijke wijze zou gestorven zijn. De Raad stelt ook hier vast dat verzoekster zich in voorliggend verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS gegeven verklaringen, waarmee zij echter de motieven van de bestreden beslissing geenszins weerlegt of ontkracht. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij echter in gebreke blijft. Zij betoogt dat het niet abnormaal is dat zij na deze lange tijd geen kopie van de klacht van haar schoonmoeder, die haar beschuldigd heeft van de dood van haar zoon, meer kan bekomen, doch biedt hiermee geen afdoende verklaring. Verzoekster gaat met haar betoog overigens volledig voorbij waar in de bestreden beslissing, naast het feit dat zij geen enkel document neerlegt van de beweerde beschuldiging van haar schoonmoeder, het volgende wordt opgemerkt: *“Het is hierbij overigens opvallend dat uw moeder niet eens de moordenaars van Sanjaasürengiin Zorig verdacht en meteen haar vinger naar u wees. Doordat uw voormalige schoonmoeder u van moord verdacht werd zelfs een autopsie gepland, maar deze werd geannuleerd op basis van de religieuze overtuiging van de moeder van uw ex-man (CGVS p.7). Het is echter weinig aannemelijk dat uw voormalige schoonmoeder een autopsie zou weigeren indien zij duidelijke vermoedens had dat haar zoon vermoord werd (CGVS p.7). Bovendien is het zeer opvallend dat er bijna negen jaar tijd zit tussen de dood van Zorig en de dood van uw ex-man, waardoor het moeilijk is om aan te nemen dat de twee doden iets met elkaar te maken hebben.”*

Verzoekster herhaalt dat het onderzoek naar de dood van Zorig nog steeds bezig is en werpt op dat de verantwoordelijken voor deze moord er alle belang bij hebben om zich te beschermen door onder andere te beletten dat personen die mogelijks meer informatie zouden kunnen geven, deze informatie zouden meedelen aan de onderzoekers, doch laat na om te verklaren waarom haar ex-man, die reeds negen jaar kennis over de dader zou hebben gehad, plots een danige bedreiging werd dat hij daarom uitgeschakeld zou moeten worden. Bovendien vermag verzoekster met haar betoog geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij helemaal niet heeft aangetoond dat haar ex-man daadwerkelijk over kennis beschikte over de moordenaar van Zorig of dat hij hiervan verdacht zou worden. Verzoekster baseerde zich hiervoor immers op loutere veronderstellingen. Het is niet omdat haar ex-man Zorig goed kende en tevens politiek actief was, dat hij meer wist over de moordenaar van Zorig. Zo motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt: *“Er waren namelijk wel meer Mongoolse burgers die samenwerkten met Zorig en politiek actief waren zonder dat zij massaal vervolgd werden. U liet het hierbij echter na om te verklaren waarom precies uw voormalige echtgenoot meer zou weten dan anderen en daarom vervolgd zou worden. Het is hierbij opvallend dat u zelf geen enkel idee heeft over welke kennis uw ex-man beschikte (CGVS p.6). Zelfs wanneer uw man de scheiding aanvraagde omwille van veiligheidsredenen heeft u toch niet getracht om meer informatie van uw man te bekomen, hetgeen toch zeer merkwaardig is (CGVS p.10). Om aan te tonen dat uw ex-man werkelijk geïnteresseerd werd omwille van zijn kennis over de moordenaar van Zorig legde u documenten van zijn visumaanvraag voor de VSA neer die geweigerd werd. Dit document kan uw verklaringen echter onmogelijk staven aangezien het nergens de reden voor de weigering van het visum beschrijft. U beweert evenwel dat het visum geweigerd werd omdat de politie een negatief attest afleverde, maar dit mogelijks interessante document legt u dan weer niet door. Uw man scheurde het namelijk heel toevallig nadat hij het ontvangen had (CGVS p.10). De bewijswaarde van het negatieve attest zou overigens hoe dan ook relatief zijn aangezien het onmogelijk is om na te gaan wat de grond was voor de politie voor het geven van een negatief attest. Hoe dan ook kan van uw ex-man verwacht worden dat indien hij werkelijk vreesde dat zijn leven in gevaar was, hij op illegale wijze alsnog het land had verlaten, in casu quod non.”*

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen, pertinente en terecht redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert als volgt:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De akte van uw eerste huwelijk en de vertaling ervan, uw scheidingsakte en de vertaling ervan, de overlijdensakte van uw man, een artikel over het bedrijf van uw man, informatie over Chimedtseren, een collega van uw eerste man en de vertaling ervan, uw lidkaart van de democratische partij, kaarten van het bedrijf van uw eerste man, de visumaanvraag van uw eerste man, informatie over de moord op Sanjaasürengiin Zorig, de schooldocumenten van u en uw eerste man en de foto's van u en uw eerste man betreffen allemaal zaken die niet in twijfel getrokken worden. Het medisch attest werd reeds in overweging genomen. Ook de foto's van de manifestatie van 1 juli 2008 kunnen de bovenstaande beoordeling niet ombuigen aangezien u niet op deze foto's te zien bent en uw relaas dus niet kunnen staven.”

Verzoekster werpt op dat het CGVS geen rekening hield met de foto's waarop zij in vriendschappelijke sfeer staat samen met andere leden van de partij, haar ex-man en Zorig en stelt zich de vraag of deze foto's wel in het administratief dossier bevinden. De Raad stelt vast dat het administratief dossier verschillende foto's bevat waar verzoekster op afgebeeld staat. Deze foto's werden allen mee in beoordeling genomen bij de behandeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming. Daar verzoekster echter nalaat de door haar bedoelde foto's toe te voegen aan haar verzoekschrift, kan niet worden nagegaan of de in het administratief dossier vervatte foto's dezelfde zijn als deze waar verzoekster op doelt. Wat er ook van zij, deze foto's die luidens verzoekster de nauwe band aantonen tussen haar man en Zorig, vermogen hoe dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Het lidmaatschap van verzoekster en haar ex-man bij de democratische partij en het feit dat haar ex-man Zorig kent, worden op zich immers niet in twijfel getrokken.

De door verzoekster ter terechtzitting neergelegde stukken doen aan voorgaande motieven geen afbreuk. Het document ‘Democratische revolutie’ (stuk 1) betreft - nog daargelaten dat niet wordt vermeld wie dit stuk opstelde nog waar dit gepubliceerd werd - louter algemene informatie die geen verband houdt met verzoekster. De foto's hebben, gelet op mogelijke inscenering, slechts een relatieve bewijswaarde en zijn hoe dan ook geen bewijs van de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten. De politieverklaring opgesteld op 4 juni 2019 heeft duidelijk een gesolliciteerd karakter aangezien het werd opgesteld op vraag van verzoekster en derhalve geen objectieve bewijswaarde heeft. De dagvaarding opgesteld op 19 november 2018 is, zoals overigens alle andere neergelegde stukken, vooreerst slechts een fotokopie die gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kon worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135) zodat de echtheid ervan niet

gegarandeerd is. Hoe dan ook is het niet aannemelijk dat verzoekster voor feiten die teruggaan tot 2008, tien jaar later nog zou worden opgeroepen. Verzoeksters bewering dat zij sedert 2008 jaarlijks een dergelijke convocatie krijgt zoals zij beweert in de aanvullende nota, is overigens niet verenigbaar met haar laattijdige asielaanvraag die bovendien slechts werd ingediend na een nakende repatriëring.

2.2.2.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1 en § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Mongolië zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Mongolië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER